

**Private William Herbert
BELLAMY
04-C-01**

In 1922 op 2 mei, in een klein dorpje in Herefordshire Engeland, wachtte een verrassing op de familie Bellamy. In plaats van één kind werden twee kinderen geboren. Het gezin had al een 13 jaar oude zoon, Kelly en een 7-jarige dochter, Mary. De tweeling werd gedoopt als William Herbert en Joan Ethel in de How Caple. Maar de economie in Engeland op dat moment was slecht en vader Percy wilde zijn eigen land bewerken. Daarom werden plannen gemaakt om te emigreren. Percy was graag naar Zuid-Afrika gegaan, waar hij tijdens de Boerenoorlog was geweest, maar zijn vrouw, Frances, was het helemaal niet eens met dat plan. En met nog een baby, Lorna, werd besloten om te proberen naar Canada te gaan. Als een veteraan van de Boerenoorlog en WO I, zou hij het land en een boerderij voor een redelijk bedrag kunnen kopen. De aanvraag werd ingediend voor een boerderij in de westelijke provincies. Hoe zou het leven anders zijn geweest als dat was gebeurd. In plaats daarvan kregen ze land en een boerderij in wat zij dachten Midgie. Op 20 mei 1927, vertrok de familie naar Canada. Ze landden in Montreal op het schip Montcalm na een reis van ongeveer 8 dagen. Het was geen voorspoedige reis, want het grootste deel van de familie leed aan zee-ziekte, maar vader Percy en de 2-jarige Lorna misten nooit een maaltijd. Op een avond waren ze de enigen die aan een tafel voor 14 zaten. Moeder Frances moest, ondanks dat ze zeeziek was, wel een 2-jarige en 5-jarige tweeling verzorgen. De treinreis van Montreal naar Midgie (New

Brunswick), ze kwamen er achter dat het niet Midgie was, duurde 2 dagen. Toen ze aankwamen in Midgie, vervoerde een paard en wagen de bagage en er waren 2 gemotoriseerde voertuigen (een Model T en een Overland) om hen 3 mijl door het bos naar hun boerderij in Jolicure te brengen. Percy vroeg zich af waar ze nu terecht waren gekomen en de jonge Billy dacht dat het een geweldige plek was om te verkennen. De burenen waren bij het huis om hen te begroeten en hadden een maaltijd voor ze bereid. Onder hen waren Laura & Rufus Hicks, hun naaste burenen, en hun zoon Arnold, die dezelfde leeftijd had als Billy en hij zou zijn goede vriend worden. Naar school gaan was een lange wandeling van ongeveer 3 mijl en Bill werd meestal vergezeld door zijn buurjongen en beste vriend, Arnold Hicks. Natuurlijk waren zijn zussen er ook. Lang nadat de schoolbel was gegaan, kon je de 2 jongens nog zien flaneren langs de weg. Er waren veel afleidingen voor twee jonge jongens tijdens de voettocht van 3 mijlen. Het is een wonder dat ze op tijd op school kwamen. In het voorjaar wanneer de weg overstroomd was, gingen ze met de boot. Arnold & Billy waren de kapitein en eerste stuurman met de meisjes als hun passagiers. Billy was niet zo geïnteresseerd in leren. Hij ging veel liever op zoek rond de boerderij naar stukken hout of machine-onderdelen die hij kon gebruiken om iets te maken. Zijn zuster Lorna herinnert zich dat hij een Chinese dambord maakte met een hamer en een handboor, van planken die hij vond. De werkzaamheden werden uitgevoerd zonder elektrisch gereedschap. Natuurlijk was er geen elektriciteit op de boerderij, toen Billy daar woonde. Hij kreeg een radio op batterijen en bepaalde programma's waren van groot belang voor Billy - zoals de Lone Ranger en NHL hockey games. Maar het belangrijkste was de boerderij, het meer en de vrienden die in de buurt

woonde. Regelmatig kwamen er pakjes van zijn grootouders en andere familieleden uit Engeland. Deze werden gretig geopend en bevatten altijd speciale dingen voor de kinderen. Hier moet ook vermeld worden dat de 5 kinderen die naar Canada geëmigreerd waren de enige kleinkinderen voor de Bellamy grootouders waren. Gedurende de tienerjaren werkte Bill rond de boerderij, verzorgde de dieren, verzamelde hout voor de winter en vooral genoot hij van het schaatsen op de meren. Hij kocht zelfs een paar nieuwe schaatsen, iets ongewoons in de jaren 30. Hij liet die schaatsen achter bij zijn zus Lorna toen hij in het leger ging. Hij deed ook een beetje aan jagen samen met Arnold en een keer hebben ze zelfs een hert geschoten, een welkom iets, in die dagen van de depressie. Zuster Lorna ving konijnen met hem, maar als er een konijn in de strik zat, had Billy de taak deze mee te nemen naar zijn moeder thuis, die het slachtte en er stoofpot voor het avondeten van maakte. Een favoriet tijdverdrijf was het spelen met een rubberen bal en knuppel gemaakt van een stuk hout. De Kinnear kinderen - Josie, George & Caissie - speelden vaak na schooltijd met de 3 Bellamy kinderen en Arnold natuurlijk ook. Bill was een zeer rustige jongen - niet extravert en zo spraakzaam als zijn grote broer Kelly. In 1939 veranderde alles. De oorlog brak uit en de Bellamy jongens, die waren opgevoed met het idee dat het hun verantwoordelijkheid was om hun land en hun thuisland Groot-Brittannië te dienen, gingen beiden in dienst. Kelly werd geplaatst in de achtste Canadese Hussars in Sussex, NB en Bill hoopte hier ook geplaatst te worden. Maar toen bleek dat hij nog geen 18 was, werd hij naar huis gestuurd. Op 2 mei 1940 - zijn 18e verjaardag, meldde hij zich weer aan. Maar zijn hoop op toetreding tot de Hussars ging niet in vervulling. Hij werd bij een infanterie divisie in Aldershot, NS geplaatst bij The West

Nova Scotia Highlanders Regiment. Na zijn basis-training, besloot hij opnieuw te proberen een transfer naar Kelly's regiment te regelen. Maar in plaats daarvan werd hij overgeplaatst naar The North Nova Scotia Highlanders - bekend als de Noord Novas - die in ieder geval hun basis dichterbij huis in Debert en Amherst had. Maar al snel vertrok het regiment naar Europa. Terwijl hij in Engeland was, kreeg Bill verlof om een bezoek te brengen aan Ross, Herefordshire, samen met Kelly en bezochten zij een aantal van hun ooms en tantes, neven en nichten. Op een ander verlof bezocht hij zijn oom John, tante Emily en 13-jarige neef Talbot Griffiths verder naar het noorden in Orleton. Talbot herinnert zich dit bezoek en vertelde Bill's zus Lorna over het bezoek.

"Ik herinner me Bill's bezoek alsof het gisteren was. Vader en ik ontmoetten Bill op het station met pony en wagen. Omdat vader het druk had op de boerderij, heb ik de meeste tijd met hem doorgebracht. We werden goede vrienden en toen hij wegging, gaf hij me zijn uniform. Ik droeg dit totdat ik dit uniform allang ontgroeid was en herinnerde steeds dat bezoek. Ik denk dat dat de laatste keer was dat een van zijn familieleden Bill heeft gezien. "

Want kort na dit bezoek, werden de Noord-Novas naar Frankrijk gezonden in het kader van de 9e Brigade D-Day invasie van 6 juni 1944. Zij wisten dat nog niet op dat moment, maar ze kwamen midden in de eerste grote Duitse tegenoffensief, onder leiding van de 12e SS Pantzer Division terecht. In die gelederen waren Hitlerjugend militairen die vol van de nazi-ideologie waren. De Novas leden 241 slachtoffers, 84 van hen waren fataal. En velen werden gevangen genomen. De tweeëntwintig jaar oude William Hebert Bellamy was een van hen. Zijn ouders wisten dit niet. Het was tot Thanksgiving weekend, 4 maanden later, dat dit

telegram werd ontvangen:

Ottawa, Ontario - 6 oktober 1944

Percy Thomas Bellamy

Verslag van Midgic Station: De Minister van Landsverdediging deelt u mee dat het bericht is ontvangen via indirecte kanalen dat F41006 Prive William Herbert Bellamy, eerder vermist, nu als een krijgsgevangene in kamp Stalag 12A Duitsland is. -STOP- Deze gegevens zijn onder voorbehoud in afwachting van een officiële bevestiging-STOP- Zodra nadere informatie beschikbaar komt, zal dit zo spoedig mogelijk worden doorgestuurd.
Director of Records

Later kregen zijn ouders een paar ansichtkaarten van Bill terwijl hij krijgsgevangen was. De eerste, gedateerd 16 augustus 1944, was een getypte kaart waar op stond dat hij in goede gezondheid was met zijn naam en rang . Het volgende was te lezen:

10 september 1944

Dear Mom: Hoe is het nu thuis? Ik hoop binnenkort toch weer thuis te komen. Ik hoop dat jullie ook de andere kaarten hebben gekregen. Ik hoop dat je deze kaart krijgt. So Long, Bill.

Een paar andere brieven werden ontvangen met bepaalde woorden zwart gemaakt door de censuur. Eentje bevatte de woorden "ik hoop, ik hoop, ik hoop". Men kan zich goed voorstellen wat hij had gehoopt! Opnieuw was er een stilte van enkele maanden. De oorlog eindigde in mei 1945, en de vader van Pte. Bellamy hoorde dat sommige leden van de North Nova Scotia Highlanders Regiment waren teruggekeerd uit het buitenland. Hij ging onmiddellijk naar hen toe, in de hoop dat iemand hem informatie over zijn zoon kon geven. De volgende brief bevatte de informatie die Pte Smith aan de heer Bellamy stuurde:

20 juli 1945 Geachte heer:

Uw telegram vanochtend ontvangen en ik vind het jammer het nieuws over Pte Bellamy te horen. Ik heb hem afgelopen januari voor het laatst gezien in een werkkamp in het Oosten van Duitsland. We werkten in een kolenmijn en hij raakte ernstig gewond. Ze namen hem mee naar een ziekenhuis. Het laatste wat ik hoorde over hem, was, dat ze hem bloedtransfusies gaven en er werd niet verwacht dat hij dit zou overleven. Ik verliet de kolenmijn op de 23 januari toen de Russen de stad waar Pte. Bellamy zich bevond, bombardeerden. Het is geen twijfel dat hij vervolgens is overleden.

Dat is ongeveer alles wat ik weet over hem, dus ik sluit. Hoogachtend, Pte. Smith, P.H.

Een telegram werd ontvangen op 11 augustus 1945 waarin stond dat Pte Bellamy vermist was en daarna kwam het laatste officiële nieuws op 21 augustus 1945. *Met diepe spijt moet ik u meedelen dat F41006 Prive William Hebert Bellamy eerder vermist, nu officieel gemeld is, als zijnde overleden als krijgsgevangene op 28 januari 1945. Hij is begraven op 6 februari 1945 op de Gemeentelijke Begraafplaats, Teupitz, Telton District, Duitsland. Wanneer meer informatie beschikbaar komt zal het zo spoedig mogelijk worden doorgestuurd. Director of Records.*

William Herbert Bellamy werd 22 jaar.

